

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๘

นิพพานไม่ใช่ผู้รู้

ก่อนจ้งหัน

ในวันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระ วันโกน ได้เห็นพี่น้องทั้งหลายเข้ามาสู่วัดวาบำเพ็ญ การกุศล เรารู้สึกพอใจด้วย พอใจด้วยตลอดนะ ไปเข้าโรงหนังโรงละครโรงลิเก ระบายรำไป นั้นมันโรงเปรต เข้าใจหรือเปล่านั้น พวกนี้ชอบเป็นเปรตกัน ใครก็เข้าไปตรงนั้นแหละ เข้า ไปตรงเปรตตรงผี กินไม่พอกินไม่อิ่ม กินเท่าไรยิ่งเพลิดยิ่งเพลิน ยิ่งเป็นบ้าสดๆ ร้อนๆ นั้นละโรงบ่มบ้า รู้จักกันไหม อยู่ตามนั้นแหละ บำธรรมดามีกิเลสธรรมดาก็ไม่ว่า ไร่บ้าง เสียผู้เสียคน เสียสังคม เสียชาติบ้านเมืองนี้ดูไม่ได้เลย

มีศีลธรรมเท่านั้นที่จะชำระล้างสิ่งเหล่านี้ให้พอเป็นพอไป ระวังดับทุกข์กันบ้าง เรา ไม่ได้บอกจะให้ละให้หมดกิเลสนี้ บอกแต่ว่ามันรุนแรงเกินไปๆ ทุกวันๆ เท่านั้นเอง กิเลส สิ่งไม่ดีทั้งหลายนั้นมันรุนแรง ส่วนดีงามทั้งหลายนี้แทบจะมองไม่เห็น นี่ที่นำสลดสังเวช เมื่อได้เห็นพี่น้องทั้งหลายเข้ามาสู่วัดสู่วาฟังธรรม นำไปปฏิบัติ ทำจิตใจของตนให้สงบ ร่มเย็น นี่เราพอใจมาก ใจจะสงบได้ด้วยธรรม ใจเป็นพื้นเป็นไฟด้วยอำนาจของกิเลสทั้งนั้น กิเลสไม่เคยทำใครให้สงบร่มเย็น มีแต่ความติดดิน มีแต่พื้นแต่ไฟ ไปที่ไหนมีแต่พื้นแต่ไฟ ตื่นความเจริญกัน ไร่ความเจริญไม่ทราบมันอยู่ที่ไหน ต่างคนต่างตื่นเหมือนกระต่ายตื่น ตูมตังที่ว่าแหละ

ใครมาหาแต่ความเจริญๆ บ้านนั้นเจริญ เมืองนี้เจริญ ฟังพูดเป็นอย่างนั้นแหละ ความสำคัญก็เต็มหัวใจ ระบายออกมามีแต่ความเจริญ เจริญลมๆ แล้งๆ ด้วยสมบัติบ้า ของกิเลสนั้นนะให้รู้เสีย มันติดมันดินเหลือประมาณ ยิ่งชาวพุทธของเราเนี่ยแทบไม่มีฝั่งมีฝ้า แม้แต่ในวัดก็เป็นเปรตเป็นผีในท่ามกลางวัด จะว่าอะไรประชาชนพวกเรา เป็นด้วยกัน ทั้งนั้นไม่มีข้อยกเว้น ถ้ากิเลสมีช่องทางตรงไหนมันเผาเข้าตรงนั้นแหละ พระมันก็ได้กลัว หัวโล้นนะ กิเลสไม่ได้กลัว กลัวแต่ธรรม ถ้าธรรมมีอยู่ในใจแล้วไม่มีใคร ฆราวาสหรือพระดี ทั้งนั้น

ให้พากันสนใจกับบรรดากับธรรม อย่าฟังเพื่อห่อหุ้มเกินประมาณนะ ตายไม่มีป่า ข้ำ ตัดดินหาที่ฟังที่เกาะแล้วก็ไม่ได้อะไร ตายจมไปๆ มีอย่างนั้นแหละส่วนมากต่อมาก ตายจะได้หลักได้เกณฑ์ อยู่ก็มีหลักมีเกณฑ์ อย่างนี้มีน้อยมากที่สุดเลย ธรรมที่เป็นเครื่อง พยุ่งส่งเสริมโลกให้มีความสงบร่มเย็นแทบไม่ปรากฏในโลกนี้เลย มีแต่พื้นแต่ไฟของกิเลส

ไปที่ไหนมองดูอะไรจนแทบดูไม่ได้ หรือดูไม่ได้ ขอให้นำธรรมนี้ไปประดับดับกิเลสอยู่ในจิต ให้พอสงบตัว อยู่ได้ กินได้ ไปได้ สงบร่มเย็นบ้างนะ

ถ้าไม่มีธรรมนี้อ่าหวัง ใครจะหวังเท่าไรก็หวังเพื่อความจ่มๆ ทั้งนั้น อย่าเก่งกว่า ศาสดาองค์เอก ตามธรรมดากิเลสเป็นคู่แข่งของธรรมเสมอ ของศาสดาเสมอให้รู้เอาไว้ เมื่อเป็นคู่แข่ง มันเข้ามาในจิตของเราให้ปัดมันออกๆ ส่งเสริมธรรมให้ดีขึ้น เราก็จะค่อยเจริญรุ่งเรือง ที่ไหนๆ สถานที่ใด บุคคลผู้ใด สิ่งสมสิ่งเหล่านี้มากๆ นั่นละคือไฟนรกมันเผาอยู่ในหัวอกไม่ได้เผาอยู่ไหน เผาในหัวอกมนุษย์ จากมนุษย์นี้แล้วก็ไปเผาในนรกอเวจี ไม่มีสิ้นสุด ส่งสมมันมากเท่าไรมันเผาได้ทั้งเมืองคนเมืองผี เผาได้หมดนั่นแหละ ธรรมะก็เหมือนกัน ส่งเสริมได้ในแดนมนุษย์ ลงไปเมืองผีไม่ไปผู้มีธรรม ไปแดนสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน พวกนี้จำเอานะ

ให้พากันอบรมศีลธรรมบ้าง อย่าอยู่แบบตื่นแบบตื้นอยู่ตลอดเวลา อันนี้มันมีมาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้ว น่าจะเข็ดหลาบอ้อมพอกันบ้าง หรือไม่อย่างนั้นระดับดับกันให้อยู่พอประมาณ ผู้มีศีลมีธรรมจะอยู่กันพอประมาณ กิเลสก็มี ธรรมก็มี หากพืดหากเหวี่ยงกันอยู่ในตัวของผู้นั้น ผลที่ได้ก็คือความสงบร่มเย็น จำเอา

พระเราก็เหมือนกัน ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ต่างองค์ต่างมานี้แน่นตลอดนะ ไม่มีที่ให้พักให้อยู่เราก็ต้องพักเอาไว้ๆ ไม่เช่นนั้นเต็มไปหมดละวัดนี้ ให้พากันตั้งอกตั้งใจ หลักรภานาได้สอนเรียบร้อยแล้วนะ ไม่ผิด ถ้าลงได้พูดคำไหนลงไปแล้วเราแน่ใจที่สุด ออกมาจากหัวใจ หัวใจนี้ออกมาจากขึ้นเวทีระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกันมาแล้ว เราบอกได้อย่างชัดเจน อย่างกล่าวหาญชาญชัย เพราะเราทำเอง รู้เองเห็นเองมาพูดเองพืดไปไหน พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญเอง รู้เองเห็นเอง สาวกทั้งหลายบำเพ็ญเอง รู้เองเห็นเอง ท่านเหล่านี้เรียกว่าเลิศเลอ

ธรรมก็เป็นธรรมประเภทเดียวกัน หัวใจดวงนี้เป็นภาชนะสำหรับรับธรรมสำหรับผู้บำเพ็ญธรรมอย่างเดียวกัน ต้องรู้ต้องเห็นอย่างเดียวกัน ตรงนี้ละ ธรรมอยู่ที่หัวใจนะ กิเลสก็อยู่ที่หัวใจ ดูซ้ำศึกให้ดูที่ใจของเรา ใจเป็นมหาเหตุ ดูมหาคุณก็ให้ดูที่ใจ จ๋อลงที่ใจแล้วจะเจอตังมหาภัยมหาคุณนั่นแหละ จำให้ดีพระเรา อย่าเร่งๆ ร่อนๆ นะ ภวานาก็ให้มีหลักใจ ไปที่ไหนให้มีศีลมีธรรมประจำตนจะสว่างไปตลอดนั่นแหละ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

วันนี้มีอะไรไหมละ (ไม่มีครับ) วันนี้ไม่มี ให้สบายสักหน่อยเถอะ วันไหนมีแต่เรื่องสกปรก พุดขึ้นมาเรื่องไหนมีแต่เรื่องสกปรก ผู้มาปฏิบัติอยู่ข้างในก็ให้ตั้งใจปฏิบัติจริงๆ นะ อย่ามาเร่งๆ ร่อนๆ ไม่ได้มันจะเลอะเทอะไปหมด แม้ภายในวัดก็เลอะเทอะแล้ว ไม่มีละในโลกนี้จะหาที่ซุกหัวนอนได้เป็นความสงบสุข เข้ามาอยู่ในวัด วัดเป็นสถานที่อบรม

จิตใจ เป็นที่ระงับดับไฟ (เสียงไอ้หยองเห่า) พอเทศน์มีอะไรบีบเข้ามานี้ อย่างน้อยก็กระเทือนธรรม ถ้าแรงกว่านั้นก็หายเงียบไปเลย

ธรรมภายในใจไม่ได้เหมือนในคัมภีร์นะ ในคัมภีร์เป็นความจำ ในใจจากภาคปฏิบัติจริง ๆ แล้วเป็นความจริงล้วน ๆ เลย ความจำเราจำมาได้ เสียงอีกทีก็ครึกโครมขนาดไหนก็ตาม เราก็พูดได้เพราะเราจำมาแล้ว เช่น นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฟาดวันยังค่ำ เสียงจะเป็นยังไงช่างหัวมันเราจำได้ แต่เรื่องธรรมไม่เป็นอย่างนั้น เรื่องธรรมชาติ หลักธรรมชาติ คือปรากฏขึ้นจากการปฏิบัติธรรมนะ จะเกิดขึ้นที่ใจ เพราะใจนี้เป็นสถานที่เกิดของกิเลสและธรรม ส่วนมากมีแต่กิเลสเกิด..พวกเรา ธรรมไม่ค่อยเกิด ในระยะที่กิเลสมีกำลังมาก ไปที่ไหนมีแต่กิเลสเกิด นั่งอยู่นอนอยู่ เดินเห็นไปไหน เคลื่อนไหวไม่เคลื่อนไหว แต่กิเลสมันเกิดของมัน มันหมุนตัวของมันโดยอัตโนมัติ มันหาคิดหากปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้จากกิเลสภายในดันออกไป ๆ

เราก็ไม่เคยคิดแต่ก่อน แต่เวลาเข้ามาจุดใหญ่มหาเหตุนี้มันก็เจอกันได้ รู้กันได้ ธรรมก็ไม่ทราบอยู่ที่ไหนแต่ก่อน ได้ยินแต่ท่านว่าธรรมเกิด ๆ ธรรมยังงี้ก็ไม่รู้ เวลามันเกิดขึ้นในหัวใจ ทั้งกิเลสเกิดทั้งธรรมเกิด รู้ชัดทั้งสอง เราจะยกมาหยาบ ๆ เพียงเอกเทศอันเดียวนะ ในจำนวนมากนับไม่ได้เลยเรื่องของกิเลสเกิด เรื่องของธรรมก็ยกไว้ อยู่ภูเขาไป บิณฑบาตถึงบ้านเขามัน ๔ กิโลเมตรกว่า ๆ กำหนดวันเวลาไว้จากนี้ไปถึงบ้าน ถ้าเราอดไปเท่านั้น วันจะไปถึงบ้านไหม กะว่าวันพรุ่งนี้ไปได้อยู่ เพราะวันพรุ่งนี้ก็ฉันแล้ว เดินไปถึงกลางทางไปไม่ไหวแล้ว หยุดพักอยู่กลางทาง

นี่ละกิเลสเกิด เพราะจิตกับสติไม่ได้ห่างจากกัน ติดกันไปตลอด อะไรเกิดมันก็รู้ เรื่องร่างกายนี้อ่อนเปียกขนาดนั้น แต่จิตเหมือนจะเหาะเห็นเดินฟ้าอยู่ภายใน มันต่างกัน เพราะฉะนั้นจึงทน ทุกข์ลำบากก็ทนเอา พออยู่สงบเงียบ ๆ สักเดี๋ยวทางนี้ผุดขึ้นมาอย่างชัดเจนทีเดียว เป็นถ้อยเป็นคำขึ้นมาเหมือนเราสอนกันอยู่ภายในใจ นี่เห็นไหม ว่ามันนะ ขึ้นเบื้องต้นก็ว่า นี่เห็นไหมท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม ว่ามันนะ ขึ้นเลย นี่เรียกว่ากิเลสเกิดเพื่อจะตีธรรมให้หมอบ ก็ต้องอ่อนเปียกละเอียดเมื่อกลัวตาย ต้องอ่อนไป

พอทางนั้นดับลงไปบีบ ธรรมขึ้นรับกันเลย การกินนี่กินมาตั้งแต่วันเกิด อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย น่านเห็นไหมละ ดับกันบึ้งเลย นี่เรียกว่าธรรมเกิด ผุดขึ้นทั้งสองเลยขึ้นภายในใจ ขึ้นเป็นถ้อยเป็นคำชัดเจน ๆ นี่ละที่เรียกว่าธรรมเกิด กิเลสเกิด เกิดอย่างนี้ ทีนี้เวลาธรรมได้เกิดเป็นสายยาวเหยียดไปแล้วเป็นอีกแบบหนึ่งนะ อยู่ที่ไหนมีแต่ธรรมแสดงตัวจ้า ๆ อยู่ภายในใจแสดงออกรับกับกิเลส กิเลสตัวไหนมันรับกัน นี่ให้ฟังเสีย นะภาคปฏิบัติ ที่ว่าปฏิบัติเห็นผลยังไงไม่เห็นผลยังไง เกิดขึ้นจากจิตล้วน ๆ แหละ เพราะ

กิเลสอยู่ในนั้น พอจิตจ่อเข้าไปเรื่องจิตตภาวนามีสติอยู่แล้ว กิเลสเกิดแเง่ไหนๆ มันจะตามกันทันๆ ไม่ลุลูกาม

สติเป็นสำคัญมาก พอแย็บออกมา มันจะดันออกมาแย็บๆ สติทันดับปั๊บๆ ไม่ต่อถ้าสติไม่ทันลุลูกามไปใหญ่เลย นี่เรียกว่าสติควบคุมไป กิเลสเกิดก็อย่างว่าแหละ ธรรมเกิดรับกันก็อย่างว่า รับกันได้ลบไปได้เลย ก็การกินนี่กินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไรอดเพียงเท่านั้นจะตายหรือ เอ้า ตายก็ตายเท่านั้นละ อันนั้นก็เรียกว่าดับกันไปได้เลย จิตก็พุ่งตามเต็ม เวลาเกิดก็เกิดอย่างนั้นละ แต่ไม่สนใจที่จะสอนใครนะ อุบายใดทั้งหมดสอนเจ้าของทั้งนั้นๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ไม่เคยสนใจจะไปสอนใคร เพราะไม่อยู่ในสถานที่จะไปสอนคน อยู่ในป่าในเขาลึกๆ ลับๆ อยู่คนเดียวเหมือนผ้าขี้ริ้วห่อบุตรคุณนั้นแหละ ยังไม่ได้ห่อทอง เหมือนผ้าขี้ริ้วห่อมรดกค่าราคา ถ้าโลกมองดูเรียกว่ามรดก แต่ธรรมดูนี้มันจ๊าๆ อยู่ในนั้น

สำหรับนิสัยของเราที่ชอบทางอดอาหาร เพราะฉะนั้นจึงต้องบิ๊กบั้นจนท้องเสีย ไม่มีหยุดเลย จนกระทั่งลงเวทีแล้ว ที่นี้การฉันทอาหารอดอาหารหยุด ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่เคยอดอาหาร นอกจากไม่สบายด้วยอาการใดอาการหนึ่ง วันนี้ไม่ฉันทละเท่านั้นไปเลย ที่จะตั้งใจอดฆ่ากิเลสหยุด ไม่อด ตั้งแต่นั้นต่อไปท้องก็เสีย เสียก็เสียชิมันได้แต่กากเมืองไป สมบัติขบหนึ่หมดแล้ว มันก็ได้แต่กากเมืองไปกิเลสจะว่าไง

ธรรมเกิดกิเลสเกิดรู้ภายในใจของผู้ปฏิบัติธรรม ผู้ไม่ปฏิบัติไม่รู้ กิเลสเกิดวันยังค่ำไม่รู้ตลอดไปเลย ธรรมเกิดไม่ได้ ถ้ากิเลสเกิดไม่รู้ตัวแล้วเรียกว่าธรรมเกิดไม่ได้ เวลาสติจับเข้าไปๆ กิเลสเกิดที่โรมันจะเริ่มทราบๆ พอมันปรุงเรื่องอะไรปั๊บ สติทันปั๊บดับปั๊บๆ ไม่ลุลูกาม ต่อไปก็มีแต่สติรักษาใจตลอด สติเป็นของสำคัญมากทีเดียว ถ้าขาดสติแล้วนั้นละช่องว่างของกิเลสเข้าช่องนั้น ถ้าสติมีอยู่ ออกจะแตกมันอยากคิดอยากปรุงก็ออกไม่ได้ เพราะฉะนั้นกิเลสจะหนาขนาดไหนก็ตาม ขอให้มึสติบังคับเถอะ เราจะได้เห็นชัดๆ ว่าอำนาจของกิเลสมันดันจนเหมือนว่าออกจะแตกนะ มันอยากคิดอยากปรุง ทางนี้ก็ดันไม่ยอมให้คิด ด้วยสติๆ หนาแน่นเข้าๆ ต่อไปความดันมันก็เบาลงๆ สติตั้งขึ้น จิตก็สงบเข้าไปๆ นี้ละวิธีภาวนาให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ นี่ถอดออกมาจากหัวใจไม่ใช่มาพูดธรรมดา

สติจึงเป็นของสำคัญ เป็นพี่เลี้ยงของจิตได้เป็นอย่างดีทีเดียว ใครมีสติดีเท่าไรผู้นั้นจะตั้งหลักฐานได้ ยิ่งเวลาขึ้นบนเวทีแล้วจะเปลือยไม่ได้ ว่างั้น เวลานั้นภาวนาจริงๆ เอากันเรียกว่าบทธนิก ชัดกันเลย สติก็ดีขึ้นๆ หนักขึ้นไปๆ การพิจารณาปัญญา สติต้องแนบตลอดๆ สติห่างไม่ได้นะ ปัญญาออกเป็นบางเวลา สตินี้ติดอยู่ตลอด ที่นี้เวลาถึงกาลที่สติปัญญาจะกลมกลืนเป็นอันเดียวกันแล้วมันไปด้วยกันเลย เป็นอันเดียวกันไปเลย ปัญญาพิจารณาไปไหนสติจะติดตามๆ เป็นอันเดียวกันไปเรื่อย จนกลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ

ลงชั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วไม่มีคำว่าเปลอ ตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาจนกระทั่งหลับ เปลอเวลาไหนไม่มี นั่นเรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติ นี่ละเกิดในจิตดวงนี้แหละ ดวงมหาเหตุระงับกิเลสระงับอย่างนี้เองด้วยจิตตภาวนา

ศาสนธรรมพระพุทธเจ้าเรียกว่าเอกอุไม่มีที่ไหนเสมอเลย ชี้ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น ออกไปจากจิตตภาวนานี้ทั้งนั้น สอนไว้โดยถูกต้อง เมื่อถึงชั้นสติปัญญาอัตโนมัตินี้แล้วมันเป็นของมันอยู่ในนั่นเอง ไม่มีคำว่าเปลอ ไม่เปลอเลย พอตื่นนอนติดกันไปแล้ว อยู่ที่ไหนมีแต่สติปัญญาทำงานๆ แก้กิเลสเป็นอัตโนมัติๆ นี่ถึงขั้นที่ธรรมมีกำลังกลายเป็นอัตโนมัติไปแล้วในการแก้กิเลส ฆ่ากิเลส แต่ก่อนกิเลสเป็นอัตโนมัติทำลายจิตใจให้ได้รับความชอกช้ำชุนมัวตลอดเวลา นี่กิเลสทำงานบนหัวใจ

ที่นี้เวลาธรรมทำงานเข้าในหัวใจอันเดียวกันแล้ว และมีกำลังกล้าขึ้นเท่าไรๆ กิเลสยิ่งหมอบลงๆ ที่นี้ยิ่งตีหนักเข้าๆ สุดท้ายตั้งแต่ตื่นนอนถึงหลับนี้เปลอเวลาไหนไม่มีเลยเป็นเองนะ จึงเรียกว่าอัตโนมัติ เป็นเอง จากนั้นก็เชื่อมเข้าไปหามหาสติมหาปัญญา พอเข้ามหาสติมหาปัญญาแล้วมันเป็นเรื่องชิมชาบ อันนั้นยังละเอียดกว่านี้อีกนะเราหาพูดได้เพียงแค่นี้ มหาสติมหาปัญญานี้ชิมไปเลยชิมไปเลย สติปัญญาอัตโนมัติ ยังเหมือนกับเขายาลาบ ยังมีปึกๆ อยู่บ้าง ส่วนมหาสติมหาปัญญานี้ชิมไปเลย ไม่มีคำว่าปึกๆ แปะๆ ละ

เปลอไม่เปลอไม่พูดถึงเลยลงชั้นมหาสติมหาปัญญาแล้ว จิตดวงนั้นเต็มไปด้วยมหาสติมหาปัญญาครอบครองจิต แล้วกิเลสจะขึ้นมาได้ยังไง มันก็ยิ่งเบาลงๆ ทางนี้ยิ่งหนักนะ คำว่าหนักทางด้านอัตโนมัติของมหาสติมหาปัญญานี้ยังเป็นอัตโนมัติละเอียดมากๆ เข้าไปเราเคยพูดให้ฟัง เวลามันชอนตัวนี้กิเลสมันละเอียดมากนะ แต่ไม่พันสติปัญญาไปได้ มันจะละเอียดขนาดไหนก็ไม่ยอมรับ สมมุติบางที่พิจารณาจนหมด ไม่มีอะไรปรากฏเลยในใจว่างเปล่าไปหมดเลย

เหอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอเนี่ย ว่าให้เจ้าของ แต่ยังไม่สำคัญว่าเป็นพระอรหันต์นะ คือค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอ เหอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ ทั้งคั่นอยู่นั่นละ เพราะไม่สำคัญนี่นะ มันหมดในเวลานั้นปรากฏว่า ชัดกันไปชัดกันมาเดี่ยวโผล่ขึ้นมาๆ แป๊บขาดสะบั้นๆ พอถึงขั้นมันม้วนเสื่อมันแล้วพริบเดียวหมดเลย ขณะจิตพริบเดี่ยวนี่โลกธาตุสะเทือนไปหมด แต่ความจริงกระเทือนในระหว่างกายกับจิต กิเลสกับธรรมกระทบกัน ขาดสะบั้นจากกันนี้กระเทือนมากทีเดียว เป็นฟ้าดินถล่มไปเลย พุดออกไปก็เลยว่ฟ้าดินถล่ม ความจริงฟ้าดินเขาก็ไม่ถล่ม มันหากเป็นอยู่ในกายกับจิต มันกระเทือนกันอย่างแรง

พอมันพุ่งขึ้นมาอย่างนั้น นี่เป็นเอง นี่เรียกว่ายอดแห่งธรรมเกิดแล้วที่นี้ สุดขีดแห่งธรรมเกิด จนกระทั่งฟ้าดินถล่มคือร่างกายไหวไปเลยทีเดียว มันรุนแรงของมันเอง ธรรมชาติที่เราไม่เคยคาดเคยคิดเคยรู้เคยเห็น ขึ้นมาพร้อมกันเลย จำขึ้นมาหมดเลย นั่นแหละที่ให้เกิดความท้อใจ เพราะอันนี้จำขึ้นมามันไม่ได้เหมือนอะไรเลย มันเหนือเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ในแดนสมมุติไม่มีอะไรจะเหมือนได้เลย ละเอียดขนาดไหนไม่เหมือน นั่นคือแดนวิมุติหลุดพ้นแล้ว ถ้าว่าโลกก็เป็นคนละโลกไปแล้ว จะเรียกว่าโลกได้ยังไง ก็มันเลยสมมุติไปแล้ว

นี่ละผลแห่งการปฏิบัติภาวนา ถอดออกมาจากหัวใจนะ มาให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เพราะจวนจะตายแล้วนี่ จะไม่มีใครพูด พูดให้มันเต็มปากเต็มคอ ไม่อวดนะ เราพูดด้วยความถนัดใจของเรา รู้อย่างถนัดใจ ตายใจได้ทุกอย่าง ตั้งแต่ขณะนั้นแล้วไม่เคยปรากฏว่ากิเลสเท่าเม็ดหินเม็ดทรายจะมาแสดงให้เห็นอีกเลย พอให้ได้เกิดงงอันรู้ว่าเหอ กิเลสเหนือนี้ถูกว่ามึงตายตั้งแต่วันนั้นแล้ว แล้วมึงทำไมมึงมาโผล่ได้อีกเหอ ไม่เคยก็มันขาดสะบั้นไปแล้ว ประจักษ์แล้ว มันก็ไม่มีมาตั้งแต่นั้น เรามาปรุงขึ้นเฉยๆ ว่ามันมามีอีก แสดงอย่างนั้นอีก เรียกว่าไม่มีเลย

กิเลสก็คือตัวสร้างทุกข์ กิเลสละเอียดสร้างทุกข์ละเอียด พอกิเลสทุกประเภทดับโดยสิ้นเชิง ทุกข์ไม่มีเลย เพราะกิเลสเป็นตัวสร้างทุกข์ ทุกข์ไม่มีเลยในหัวใจของผู้สิ้นกิเลสแล้วตั้งแต่บัดนั้น ไม่มีตลอดไป ท่านเรียกวานิพพานเที่ยง มีแต่เรื่องธาตุเรื่องขันธ์ เจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อน อันนี้เหมือนโลกทั่วๆ ไป เป็นแต่เพียงว่าโลกไปตามภาษีภาษาของโลก ไม่มีสติปัญญาธรรมเครื่องรักษา แต่เรื่องธรรมอันนั้นเป็นความบริสุทธิ์แล้วเป็นหลักธรรมชาติของตัวเอง ถึงธาตุขันธ์จะมีอะไรเป็นอะไรก็รู้ตามเรื่องธาตุเรื่องขันธ์ แต่ไม่เคยหวั่น ไม่ได้ระวัง เป็นหลักธรรมชาติของใครของเรา

ส่วนธาตุขันธ์มียังงี้ก็เป็นไปอย่างนั้นละ เผ็ดก็รู้ว่าเผ็ด เค็มรู้ว่าเค็ม ชอบก็รู้ว่าชอบ ความรู้นี้เป็นความรู้ประจำขันธ์ ท่านทั้งหลายฟังเสียคำตั้งว่านี่ มีใครเคยพูดไหม ความรู้ประจำขันธ์มี ความรู้ที่เป็นธรรมชาติสมมุติแล้ว จะบอกว่ารู้ก็ไม่ถูก ดังที่ท่านหล้าเขียนไว้ในฎัจจกอนิพพานไม่ใช่ผู้รู้ เหนือผู้รู้ขึ้นอีกไม่มีประมาณ ตรงเป้งเลยเถียวท่านเขียนไว้นั้น เออเนี่ยะ นั่นเห็นไหม มันยอมรับกันทันที คืออันนั้นพูดไม่ได้เลย นิพพานไม่ใช่ผู้รู้ นิพพานตั้งเป็นสมมุติขึ้นมา ความรู้ที่เด่นอยู่ในวงขันธ์อันนี้เป็นความรู้กระแสแห่งความบริสุทธิ์เต็มเหนี่ยว รักษาอยู่ภายในขันธ์ เพราะฉะนั้นความรู้ที่ประจำขันธ์มันมีอยู่กับขันธ์นี้ถูกต้องนะ ชอบอันนั้น ไม่ชอบอันนี้ เพราะขันธ์นี้มันชอบอะไร ไม่ชอบอะไร มันหากเป็นของมัน บ่งบอก

เช่นมองดูอาหารเอ้ออันนี้ดี มันรู้สึกยับเยิบ เป็นเรื่องของชั้นทั้งนั้นละ ธรรมชาติ นั้นไม่มี เพียงแต่รับทราบว่ามันชอบ อันนี้มันไม่ชอบเท่านั้นละ มีอยู่แค่นั้นนะไม่เลย นั้น ให้นึกกว่านั้นไปไม่มี อยู่ในวงชั้นนี้ เรียกว่าความรู้ในวงชั้นนี้เป็นอย่างนั้น ท่านก็ ปฏิบัติต่อกันไปอย่างนั้นละ อันนั้นดี อันนี้ไม่ดี โลกเขาว่าไงก็ได้เหมือนโลกเขา เป็นแต่ เพียงว่าธรรมชาติอันหนึ่งมันไม่ใช่อันนี้ นี่ละจิตเวลาเรียนเข้าไปถึงมันจริงๆ แล้ว ยังพูด ไม่ได้ก็มี ดังที่ท่านหล้าท่านว่า นิพพานไม่ใช่ผู้รู้ เหนือผู้รู้ขึ้นไปอีกหาประมาณไม่ได้ ผู้รู้ เต้นๆ ที่ใช้อยู่ไม่ใช่ ก็คือในวงชั้นนี้ ความรู้อันนี้อยู่ในวงชั้นนี้ อันนั้นนอกจากนี้แล้วพูด ไม่ได้เลย

นี่แหละธรรมพระพุทธเจ้าที่ว่าเลิศเลอ เปรียบเทียบกับอะไรไม่ได้เลย เลยไปหมดแล้ว ถ้าว่าดีก็เลย อะไรก็เลย อย่าง นิพพาน ปรหม์ สุข นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง เราก็ คาดเป็นสุขอย่างยิ่งอยู่ที่นี่นะ แต่นิพพานแท้-ธรรมชาติแท้ไม่ใช่อันนี้ แน่ก็อย่างนั้นแหละ อย่างที่ท่านว่านิพพานไม่ใช่ผู้รู้ ยังเหนือผู้รู้ขึ้นไปอีกไม่มีประมาณ นั่น ท่านพูดถูกต้อง นี่ผู้ เจอแล้วพูด เจอธรรมชาตินั้นแล้วพูด หาที่ค้านกันไม่ได้ พอไปอ่านแล้วเอ้ออย่างนี้ซี เราก็ ว่าอย่างนั้น อย่างนี้ซี

มันอยู่ในจิตของเจ้าของเอง ไม่มีที่สงสัย ไม่ต้องหาใครมาเป็นพยาน จำขึ้นในนั้น แล้วรู้หมด ส่วนละเอียดส่วนไหนอะไรที่มากเกี่ยวข้องรู้กันไปหมด นั่นละธรรมชาตินั้นละที่ พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย ท่านท้อพระทัยเพราะเหตุนี้เอง ธรรมชาตินั้นเหนือเสียทุกสิ่ง ทุกอย่างไม่มีประมาณ ขอให้ท่านทั้งหลายได้ปฏิบัตินะ ธรรมพระพุทธเจ้านี้ทำทลาย ตลอดเวลา เรื่องมรรคเรื่องผลอยู่กับการปฏิบัตินะ ไม่ได้อยู่กับกาลสถานที่เวล่ำเวลา

ท่านก็แสดงไว้แล้วว่าอากาสิโก ธรรมไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาที่เจเกิดเวลานั้นเกิด เวลา นี้ ถ้าเหตุมีเท่าไรหนุนเข้าไปแล้วเกิดได้ตลอดเวลา อิริยาบถใดก็ตามเกิดได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเดือนปีนาทีโหมง อันนั้นยังไกล ในอิริยาบถของเจ้าของเกิดได้ตลอดเวลาถ้ามีความเพียร ธรรมเกิดได้ตลอด สดๆ ร้อนๆ อย่าไปเชื่อหูหนวกตาบอดมันเต็มโลกเต็มสงสาร มันมีแต่ ลบล้างบาปบุญนรกสวรรค์ ไม่มีทั้งนั้นละพวกตาบอด พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ทั้งหลาย ท่านสอดสังเวชนะ กับความหูหนวกตาบอดของแดนนรก แดนวิภูจักร มันพูดของมันอย่าง นั้น นี่วิภูจักรเป็นยังไงท่านก็ดูของท่าน ดูหมดแล้ว พวกมันจำเอา

วันนี้พูดเพียงเท่านั้น วันนี้พูดธรรมล้วนๆ เสียทีเถอะ มันมีแต่เรื่องสกปรก เรื่อง สัวมเรื่องถ่านมาอยู่ ตีกันกับสัวมกับถ่านวันหนึ่ง อู๊ย กำปั้นหมัดนี้เลอะหมดตีกับสัวมกับ ถ่าน วันนี้ให้ได้พูดเป็นอรรถเป็นธรรมให้สะดวกสบายเสียหน่อยเถอะ เราสบายถ้าได้พูด เรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องโลกนี้ โอ้ เราฝันพูดไปอย่างนั้นละ ยังไงก็อยู่กับโลก เราก็

รับผิดชอบโลกอยู่โดยตรงนั้นแหละ ทางชาติ-ศาสนาก็อยู่ในความรับผิดชอบของเราที่
จะต้องอุ้มต้องชูกันทั้งสอง

(น้องสาวท่านปัญญามาราบหลวงตา) ดูเหมือนนี่ละมั้งเป็นน้องสาวของท่าน
ปัญญา คล้ายคลึงกันอยู่นะ ไปเยี่ยมตอนเย็นเมื่อวาน ท่านดีกพาไป เราก็ดูให้ฟังเรื่อง
ท่านปัญญา ท่านเป็นพระที่ดีเอามากทีเดียว เราบอก มาอยู่กับเราได้ ๔๑ ปี ตั้งแต่ปี ๒๕๐๖
ท่านฟังเสียปี ๒๕๔๗ ท่านเซอร์นี่ ๔๐ ท่านดีกนี้สักเท่าไร ไปๆ มาๆ เข้าๆ ออกๆ อยู่อย่าง
นั้นท่านดีก ดินะท่านดีกก็ดี เพราะฉะนั้นเวลาท่านปัญญาเสียไปแล้ว จึงต้องสั่งให้ท่านดีก
มาเพื่อติดต่อสื่อสารกับบรรดาพระชาวต่างประเทศ ที่เข้ามาศึกษาอบรมแทนท่านปัญญา
แม้จะไม่เหมือนท่านปัญญาก็ยังดีอยู่

ท่านปัญญานี้เป็นพระที่ดีจริงๆ นะ มาอยู่กับเราไม่เคยได้ตัดเดือนตรงไหนๆ เลย
เป็นพระที่เรียบง่ายมาก มีหลักมีเกณฑ์ทุกอย่าง ไปคนละแบบ ดีไปคนละอย่างๆ ท่านเซอร์
ก็ไปอีกแบบหนึ่ง ดีอีกแบบหนึ่ง แล้วท่านดีกท่านอะไรที่อยู่นานๆ พวกนี้อยู่นานๆ ทั้งนั้น
สามองค์นี้อยู่กับวัดนี้นาน ให้พร

ใครได้ยินแล้วยังที่ท่านอาจารย์เจี๊ยะเขียนว่านักสู้ ขึ้นไอ้ท่า...นี่เป็นภาษาธรรมล้วนๆ
โลกจะถือเป็นภาษาหยาบโลนโหดร้าย โลกจะถือแบบเดียวกันหมดเลย แต่ภาษาธรรม
เรียกว่าเป็นธรรมล้วนๆ น้ำหนักเต็มที่เลย กระจุกอย่างแรงให้ได้สติตั้ง เข้าใจไหม
กระจุกอย่างแรงให้ได้สติตั้ง ตั้งหน้าตั้งตาประกอบความพากเพียร เวลานี้วิ่งตามหลังโยม
ยังไม่ทันโยมเขาอีก เลว ท่านก็ดูเอา มึงบวชมา เข้าใจไหมละ มึงบวชมา ขึ้นเลย โอ๊ย ถึงใจ
เหลือเกิน นี่ละภาษาธรรมโดยแท้ กระจุกให้รู้ตัว แล้วก็ตรงกับนิสัยของท่านเป็นคนจริงจัง
นั้นละคนจริงจังมักจะออกบทหนักๆ เพราะท่านสอนท่านภายในท่านสอนอย่างนั้น ท่านเอา
บทหนักๆ ก็เลสพียงเพราะธรรมประเภทบทหนักๆ ก็เลสพียงออกๆ ท่านเอาธรรมประเภทนี้
หรือว่านิสัยออกมาแสดงต่อโลก พอว่า มึงบวชมา เท่านั้นไอ้โยโลกตื่นตื่นกันไปหมดนะ ท่าน
ไม่ตื่น เอาให้กิเลสมันรู้ตัวสักที

ท่านเอาจริงเอาจังนะท่านเจี๊ยะ นิสัยท่านเด็ด ตรงไปตรงมา กับพ่อแม่ครูจารย์ควร
คำนที่ไหนท่านชดกับพ่อแม่ครูจารย์มันนี้ว้ากๆ เลยนะ เราอยู่นั้นเราก็ดูฟัง ไม่พอสองสาม
ประโยค เดียวเงียบเลย แสดงว่าหน้าผากแตกแล้ว หายลงไป สู้พ่อแม่ครูจารย์มันไม่ได้
เสียงว้ากว้ากๆ เอากัน เดียวเงียบ ตอนนั้นเราเดินจงกรมอยู่ในป่าที่มันชัดเจนมากนะ เสียง
ว้ากว้ากๆ สององค์เท่านั้นแหละ ท่านเหยียบผ้าปะผ้าอยู่ด้วยกัน สักเดียวเสียงว้ากว้ากๆ มัน
ยังงันน้ำ เราตัวสั้นอยู่ข้างในมันกลัว ทางนั้นยังชดกันอยู่ พอเงียบแล้วเราก็ดูมด้อมๆ
ออกมา ท่านกำลังเก็บอะไรๆ พอเสร็จแล้วอาจารย์เจี๊ยะก็ลงมา ท่าน(หลวงปู่มั่น) ก็เข้า
ห้อง ตอนสิบโมงเช้าแหละ

เป็นยังไงตะกั๊นนี้ เสียงอะไรว่าก๊วก๊วก ท่านดูอะไรท่านว่าอะไร ท่านดูผม ว่างั้น แล้วดูอะไร ก็ผมเย็บผ้าผัดท่านก็ดูละซี ยอมรับนะ ก็ผมเย็บผ้าผัดท่านก็ดูละซี อย่างนั้นละ อาจารย์เจี๊ยะนิสัยเด็ด เวลามาพูดนี้ก็ถอดออกมาจากนิสัยเอาจริงเอาจังของท่านที่ฆ่ากับกิเลสเป็นอย่างนั้น ผิงเลยทันที กิเลสจะขาดด้วยวิธีการอันนี้ท่านก็นำออกมา เป็นนิสัยที่เด็ดเดี่ยว ท่านขึ้นทีแรกว่า ไอ้ห่า...มึงเป็นพระให้เขากราบไหว้ แล้วมึงภาวนานั่งสูญญาติโยม แก่ๆ ไม่ได้ แล้วมึงจะมาบวชทำไม เอาละวะ เป็นไงเป็นกัน ตายเป็นตาย อยู่เป็นอยู่ พระพุทธเจ้าทำอย่างไร เราจะทำอย่างนั้น พระสาวกท่านปฏิบัติเครื่องอย่างไร เราจะเคร่งครัดอย่างนั้น ขบขันดินะ ใครอยากรู้ให้ไปดูเอง นี่ละยอดธรรมของท่านที่ถอดออกมาจากนิสัยของท่านฟัดกับกิเลส ท่านเอาขนาดนั้น เรียกว่ามึงกับกิเลส ขบขันดี ไปละที่นี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz